

Hogyan tesz jobbá minket Isten?

Ney Bailey

Időről időre vannak olyan területei az életünknek, amikkel küszködünk, amiken szeretnénk változást látni. Például olyan hibák, vagy szokások, amiket szégyellünk. Mit kéne tennünk ezekkel a területekkel Isten szerint?

Létezik szabadság és igazi változás? Igen! Amit megtanultam Istem *kegyelméről*, az alaposan megváltoztatta az életemet. Szerintem a tiédet is meg tudja változtatni.

Amikor a „kegyelem” szót hallod, mi jut eszedbe? Szerintem nem sok, ma már nem használjuk ezt a szót. Mostanában jobban elterjedt az „amnesztia”. A kegyelem nem más, mint „*meg nem érdemelt jóindulat*”.

A kegyelem legjobb definícióját Joseph Cooke-nál olvastam, aki ezt írta: „*A kegyelem nem több és nem kevesebb, mint a szeretetnek az az arca, amivel a gyengeség, a hibázás és a bűn felé fordul.*”

Mi a kegyelem?

A kegyelem Isten jellemének az a része, ami miatt nem áll bosszút a bűneink vagy a romlottságunk miatt. Isten hozzánk való hűsége, ami akkor is kitart, ha mi nem vagyunk hűek hozzá. A szeretet, amikor az ellenszenvessel, a gyengével, az elfogadhatatlannal, az érdemtelennel, az utálni valóval találkozik. Isten kész az érdemekre való tekintet nélkül bánni a bajban lévővel. Ahogy írtam, a kegyelem nem más, mint „*meg nem érdemelt jóindulat*”.

Isten kegyelemből árasztja ki szeretetét, kedvességét, jóságát mindenkire, aki bízik benne. Nem kell kiérdemelned. Csak kapcsolatban kell lenned vele, hogy részesülj a kegyelmében!

Leginkább akkor van szükségünk Isten kegyelmére, amikor rájövünk, hogy bizonyos területek nincsenek rendben az életünkben. Rossz döntések, szokások, olyan viselkedések, amelyeket szégyellünk; olyan dolgok, amelyeket szeretnénk, ha Isten megváltoztatna. Ugyanakkor félünk is az ő ítéletétől.

Ha a szívünkbe fogadtuk Krisztust, akkor már az övének nyilvánított minket. Bocsánatot nyertünk, kegyelmébe fogadott. Az ő kegyelme az, ami felszabadít és megváltoztat minket. Ezért olyan fontos tudni, mit mond a Biblia Isten kegyelméről.

Voltál már úgy, hogy éppen megismerkedtél valakivel, és közben a szíved mélyén azt mondtad: „*Remélem, erre és erre sosem fog rájönni!*” Vagy olyasmit mondtál egy jóbarátodnak: „*Légy szíves, ezt senkinek ne mondd el rólam!*” Amikor Istennel kapcsolatba lépünk, azt hihetjük, hogy ő is olyan, mint az emberek. Azt gondolhatjuk, hogy előle is el kell rejtenuk az énünk rosszabbik felét. De ha ezt csináljuk, elveszíthetjük azt, akik igazából vagyunk. Ráadásul nem fogjuk teljesen átélni az Istennel való kapcsolat boldogságát sem.

Isten nem olyan, mint mi. Az ő útjai nem a mi útjaink. Nem úgy van, hogy a „jó” részünket elfogadja, a rosszat meg elutasítja. Egésznek lát minket, nem valami hasadt személyiségnek. Azt mondja: „*Ne próbáld a rossz részeidet javítgatni. Egyedül úgyse megy. Nem számít, mennyit tudsz javítani rajta, elég jó úgyse lesz, mert én tökéletes vagyok. Add át nekem a jót is, a rosszat is, és majd én összeraklak.*”

Hogyan tapasztalhatjuk Isten kegyelmét?

Nehéz megérteni a kegyelmet, ha nem értjük meg előbb a törvényt. Látjuk Isten tökéletes törvényét, a parancsolatait, hogy hogyan kéne élnünk szerinte... és, őszintén szólva, nem mindig felelünk meg neki. Mit tegyünk a törvénnyel, Isten parancsaival? A törvény olyan, mint egy tükör. Ha belenézel, esetleg meglátsz egy nagy sárfoltot az arcodon, amiről eddig nem is tudtál. A tükör nem tudja ezt eltávolítani, de azért nagyon örülsz, hogy tükörbe néztél, mielőtt kiléptél az utcára.

Hasonlóan, Isten törvénye rámutat a fogyatkozásainkra és bűneinkre, és ezért hálásak vagyunk, mert így Isten elé vihetjük őket, hogy ő foglalkozzon velük a kegyelmén keresztül. A Galata 3,24 azt mondja: „*Tehát a törvény nevelőnk volt Krisztusig, hogy hit által igazuljunk meg.*” Legtöbbször azért kerestük Jézust, mert megváltóra volt szükségünk. De az igazság az, hogy életünk végéig, mindig szükségünk lesz megváltóra.

A Zsidók 4,13-16 szerint: *“Nincsen olyan teremtmény, amely rejtve volna előtte, sőt mindenki mezítelen és fedetlen az ő szeme előtt. Neki kell majd számot adnunk. Mivel tehát nagy főpapunk van, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Isten Fia, ragaszkodjunk hitvallásunkhoz. Mert nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni erőtlenségeinken, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan kísértést szenvedett mindenben, kivéve a bűnt. Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk.”*

Gyere „igazságban” és „alázatban”

Akkor tapasztalhatjuk a kegyelmet, ha „igazságban” és „alázatban” járulunk a kegyelem trónusához. Az igazságban járás ellentéte az, amikor megpróbálunk rejtegetni valamit, és nem jövünk ki a világosságra.

Őszintén fogok beszélni az életem egy olyan területéről, amelyet Isten kegyelmének a trónusa elé kellett vinnem. Az évés életem legnagyobb részében problémát jelentett. Nem emlékszem, hogy túlsúlyos gyerek lettem volna, de tizedikes korom táján a barátaim (akik soványabbak voltak nálam) elkezdtek panaszkodni a súlyukra. Erre azt gondoltam, *“ha ők kövérnek tartják magukat, és én nehezebb vagyok náluk, akkor milyen kövér lehetek!”* Ekkoriban úgy 53 kiló voltam. Innentől az ételre úgy tekintettem, mint az életem egy problémájára. Ha eszembe jutott, hogy valamit nem kéne ennem, annál inkább kívántam. Anyám is olyanokat mondott, hogy *“jobban állnának rajtad a ruhák, ha nem ennél annyit. Miért nem próbálsz lefogyni?”* Még orvoshoz is elvitt.

Amikor egyetemre kerültem, tudtam, hogy nem kéne ennem bizonyos dolgokat, ezért rejtegettem őket. Csokit tartottam a fiókomban. Egyszer egy félkilós torta volt az ágyam alatt, és ha valaki azt mondta volna, hogy ne egyem meg, tízszer annyira kívántam volna. Két hamburgeres volt a kolesz környékén. Emlékszem, elmentem az egyikbe, rendeltem egy cheeseburgert, sültkrumplit, kólát, és bevágtam. Aztán átmentem a másikba, és ott is ettem egy cheeseburgert, sültkrumplit és kólát. Szégyelltem annyit enni egy helyen, ezért mentem kettőbe. Ha meg nem volt erre időm, akkor azt mondtam a pultnál: *“Kérek egy cheeseburgert, sültkrumplit, kólát...”* Azután: *“... És ő mit is kért? Ja, egy hamburgert, sültkrumplit és kólát.”* Úgy tettem, mintha két főre rendelnék. Aztán kimentem, és bezabáltam az egészet. Rejtőzködtem és hazudoztam.

Szabadulás a rejtőzködéstől

Mikor megismertem Krisztust, ő elfogadott olyannak, amilyen voltam, és fokozatosan javultak az étkezési szokásaim. Azelőtt kényszeres evő voltam, de az évek során Isten elvette e kényszer legnagyobb részét.

Még így is küszködöm néha, főleg gondolatban. Egyszer például előadást kellett tartanom egy nagy konferencián, Keystone-ban, és az jutott eszembe, hogy addigra le kéne fogynom. Megpróbáltam, de nem nagyon ment. Elhatároztam, hogy *“na, hétfőn aztán tényleg nekivágok a fogyózásnak!”* Telt múlt az idő, már csak két hét volt hátra, és még mindig volt 5 kiló plusszom. Minél inkább próbáltam, annál kevésbé ment.

Elpanaszoltam egy barátnőmnek: *“Tudod, Kay, el vagyok keseredve a súlyom miatt. Szeretnék leadni 5 kilót, mire Keystone-ba megyek, de nem bírok.”* Megmondtam neki, hány kiló vagyok. Rám nézett, és azt kérdezte: *“Ney, gondolod, hogy jobban fognak szeretni azon a konferencián, ha karcsúbb vagy?”* Elakadt a szavam, de aztán azt mondtam: *“Most, hogy mondod, valahol mélyen tényleg azt hiszem.”* Erre ő: *“Ney, én úgy szeretlek, ahogy vagy. Nem érdekel, hogy hány kiló vagy.”* A barátnőm, Kay, bemutatta, mi az a kegyelem, amikor megaláztam magam, és igazat mondtam neki. És tudod, mi történt? Végül még le is fogytam egy kicsit.

Amit a törvény nem ért el, azt elérte a kegyelem. A Zsidók 13,9 így szól: *“az a jó, ha kegyelemmel erősödik meg a szív.”* Isten velünk is megteszi ezt, ha őszintén jövünk hozzá.

Nézd meg a Lukács 18,9-14-et, ahol Jézus a következő példabeszédet mondja: *“Két ember ment fel a templomba imádkozni: az egyik farizeus, a másik vámszedő. A farizeus megállt, és így imádkozott magában: Isten, hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember: rabló, gonosz, parázna, vagy mint ez a vámszedő is. Böjtölök kétszer egy héten, tizedet adok mindenből, amit szerzek. A vámszedő pedig távol állva, még szemét sem akarta az égre emelni, hanem a mellét verve így szólt: Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek. Mondom nektek, ez megigazulva ment haza, nem úgy, mint amaz. Mert mindenki, aki felmagasztalja magát, megaláztatik, aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik.”*

Gyere őszintén és hittel

Ha nem vagyunk hajlandók megalázni magunkat és elfogadni az ő kegyelmét, akkor nem is tudunk kapcsolatba kerülni Istennel. De ha bevalljuk neki, hogy kudarcot vallottunk bizonyos dolgokban, akkor pont ezekben áll mellénk a kegyelmével. Isten nem várja el, hogy magunkat változtassuk meg. Ehelyett azt kéri, hogy jöjjünk hozzá őszintén és hittel, és *“vessük őrá minden gondunkat.”* (1Péter 5,5-7)

A legegészségesebb emberek azok, akik ismerik a gyengeségeiket, és ahelyett, hogy mentegezni próbálnák azokat, képesek ezt mondani: *“Uram, légy irgalmas nekem, bűnösnek!”*

A farizeusok nagyon igyekeztek szentnek lenni, megtartani a törvényt, de ezzel elsősorban másokat akartak elkápráztatni. Jézus *“meszelt síroknak”* nevezte őket. Kívülről jól néztek ki, de belül halottak voltak, és keserűen gyűlölték Jézust. Például, szélsőségesen értelmezték a szombatnapi munka tilalmát, így mikor Jézus résztvevően meggyógyított valakit szombaton, ők ezt mélységesen elítélték.

Néha könnyebb számunkra a törvényre koncentrálni Isten helyett.

Szeretnéd tapasztalni Isten kegyelmét? Akkor igazságban és alázattal kell hozzá fordulnod. A Jakab 4,6 azt mondja: *“Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmét adja.”*

Pár éve egy szeminárium végén odajött hozzám egy fiatal nő. Csak úgy sugárzott róla az elkeseredettség, a reménytelenség és az önutálat. Megtudtam, hogy régebben behívta Krisztust az életébe, de volt egy olyan szenvedélye, amelyet nagyon szégyellt. Újra és újra megpróbált szabadulni tőle, de nem sikerült. Nem tudott leállni. Bármennyit fogadkozott és próbálkozott, nem

tudott leállni. És amikor újra elkövette, rettentő büntudatot érzett. Elmagyaráztam neki, hogy a Isten ellensége, a Sátán örül, amikor vétkezünk, hogy aztán a fejünkhöz vagdossa és lelkiismeret-furdalást keltsen. Megkérdeztem, hogy valaha Isten elé vitte-e ezt a dolgot. Azt mondta, nem, mert túlságosan szégyellte.

Azt mondtam neki: *“Ha legközelebb ez történik, ahelyett, hogy magadba zárkózol és vádolod magad, használd ezt a bűnt arra, hogy emlékeztessen Isten szeretetére!”* Azt javasoltam, hogy ha megint beindul ez a folyamat, hozza a világosságra azáltal, hogy így szól: *“Uram, köszönöm, hogy a tiéd vagyok. Köszönöm, hogy szeretsz. Uram, Jézus vére megtisztít engem minden bűntől. Beismerem a bűnömet, de nem bírom megállni, hacsak te nem segítesz. Én a te oldaladon és a te Igéd, a Biblia oldalán akarok állni. Megtennéd a Lelkeddel bennem és rajtam keresztül azt, amire én magam nem vagyok képes?”*

Együtt imádoztunk, és megköszöntük Istennek az ő kegyelmét és belső békéjét. Nyilvánvaló volt számomra, hogy tényleg meg akar szabadulni ettől a bűntől, és úgy is lett. Pár hónap múlva kaptam tőle egy üzenetet. Megírta, hogy azt tette, amit tanácsoltam neki, és így folytatta: *“Ney, el se hiszem, hogy meggyengült mindaz, ami annyira zavart korábban.”* Azelőtt a bűn markában volt, a kegyelmen kívül. De amikor megalázta magát Isten előtt, és előttem is, és Isten kegyelmének a világosságába hozta a bűnét, szabad lett.

Hidd el, hogy a tiéd lehessen

Zsidók 4,13: *“Nincsen olyan teremtmény, amely rejtve volna előtte, sőt mindenki mezítelen és fedetlen az ő szeme előtt. Neki kell majd számot adnunk.”* Róma 5,20: *“ahol megnövekedett a bűn, ott még bőségesebben kiáradt a kegyelem.”* Isten kegyelme készen áll, de el kell hinnünk ahhoz, hogy megkaphassuk. *“Szaván kell fognunk”* Istent ahhoz, hogy elnyerjük a kegyelmét. Isten a Bibliában sokszor megígéri, hogy segít. Egyetlen elengedhetetlen feltétele van annak, hogy a kegyelem megváltoztasson valakit: hinni kell benne. Bizalommal kell lennünk Isten felé, és ő cselekedni fog.

Ha tudhatom, hogy Isten tökéletesen megbízható, ha tudhatom, hogy a szeretete tökéletesen valóságos, hogy a jósága teljesen őszinte, hogy az ő gondoskodása a bővülködő élet záloga, akkor pontosan azt fogja tenni, ami a jelleméből következik. Olyan mélyre fog nyúlni értem, ahol éppen vagyok. A kegyelme átformálhat. A legmélyebb vágyaimat és ösztöneimet is képes megérinteni, és új emberré tehet. És pontosan ezt is akarja csinálni. Azt mondja: *“törvényeimet elméjükbé adom, és szívükbe írom azokat, és Istenük lesznek, ők pedig az én népemé lesznek.”* (Zsidók 8,10) Isten azt fogja elvégezni benned belülről, amit a törvény kívülről sose tudott.

A 2Korintus 3,18 így szól: *“Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre.”* Az átformálódás egy folyamat. Amikor bízunk Istenben és a *“szaván fogjuk”*, ezzel lehetőséget kap, hogy átformálja a szívünket és gondolatainkat. De fontos, hogy értsük, hogy ez nem egyik pillanatról a másikra történik. Ez egy folyamat.

Lewis Sperry Chaffer-nek van egy könyve a kegyelemről, amelyben ezt írja: *“Isten Igéje a legegységelműbben azt tanítja, hogy az isteni kegyelem minden áldásának a tapasztalása attól függ, hogy mit hiszünk.”*

Isten a kegyelmével formál minket

Akkor most hogyan is tapasztaljuk Isten kegyelmét? Odamegyünk Istenhez a gyengeségeinkkel, a hibáinkkal, a bűneinkkel, a kudarcainkkal. Úgy döntünk, hogy hiszünk a szeretetében, és abban, hogy képes megváltoztatni, és megnyugszunk a kegyelmében. Az eredmény: növekedni fogunk.

2Péter 3,18: *“Növekedjétek a kegyelemben és a mi Urunk, üdvözítő Jézus Krisztusunk ismeretében.”*

A tékozló fiú példázatában (Lukács 15, 11-32) a fiú elmegy hazulról, elveri az apja vagyonát, aztán rájön, mekkora bajba került, és eszébe jut, hogy az apja talán megkönyörül rajta. *“Az én apámnak hány bérese bővelkedik kenyérben, én pedig itt éhen halok! Útra kelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened. Nem vagyok többé méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek, tégy engem olyanná, mint béreseid közül egy.”* Megalázkodott, felkelt és elindult hazafelé. Őszinte volt, mikor az apja elé állt. De, képzeld, a bátyjának ez nagyon nem tetszett. Ő, aki hibáztatja az apát azért, hogy megkegyelmezett az öccsének, a „törvényeskedést” képviseli. Azt mondja: nem tartotta be a szabályokat, tehát nem érdemel kegyelmet. Az apa viszont szerette a tékozló fiút, függetlenül attól, hogy mit követett el.

Az Istennel való kapcsolat hatalmasabb, mint a törvény. Isten ellensége, a Sátán azt szeretné, ha inkább a törvényhez ragaszkodnánk, mert úgy állandó büntudat és önvád alatt élünk. De Isten azt mondja a Róma 8,1-ben: *“Nincs tehát most már semmiféle kárhozható ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak.”* A kegyelem miatt már nem csak saját magunkra vagyunk utalva.

Isten Szentlelke tesz képessé arra, hogy az ő akarata szerint éljünk. A „Lélekkel betöltött élet” azt, jelenti, hogy beismerem, amikor elbukom, és az egészet Isten elé viszem. Ha vállaljuk a felelősséget a bűnünkért, és kérjük Istent, hogy változtasson meg: ez elhozza a növekedést.

Jézus a kereszten a bűneink, a gonoszságunk miatt halt meg. Büntetéssel tartoztunk, és ő megfizette ezt a büntetést. Amikor megvalljuk a bűneinket, akkor rendezzük, ami elromlott, de amit egyébként a kereszttel már kiegyenlített. Isten gyermekének lenni azt jelenti, hogy alázasak és őszinték vagyunk a bűneinkkel kapcsolatban, elfogadjuk a kegyelmet, és növekedünk.

John Powell szerint *“Azt hisszük, hogy meg kell változnunk, hogy növekednünk kell, jónak kell lennünk azért, hogy szeressenek. A valóságban viszont azért kapunk Istentől szeretetet és kegyelmet, hogy változzunk, növekedjünk és jók legyünk.”*

Az életünk gyógyulásának egyetlen korlátja az, hogy mennyire nyitjuk meg magunkat Isten előtt. A növekedéshez ragaszkodnunk kell az igazsághoz. Isten kegyelme szabaddá tesz arra, hogy Isten szemébe nézhessünk. Mivel tudjuk, hogy tökéletesen szeret és elfogad, arra hív, hogy minden gondunkkal hozzá menjünk, hogy segíthessen nekünk átélni a szabadságot (János 8,32) és bővülő életet (János 10,10).

Nincs több vád

Egyszer egy fiatal nő jött hozzám tanácsért. Elmondta, hogy görcsben van a gyomra, elárasztja a büntudat és nem tud aludni. Tele volt önváddal, félelemmel és megalázottsággal, mindez valamilyen erkölcstelenség miatt. Isten Igéjéből tudta, hogy nem lett volna szabad ezt tennie, de belekavarodott egy hálóba, és senkinek se mert beszélni róla, mert félt az elutasítástól. Leszegett fejjel nyögte ki a történetet. Nem hagyott ki semmit, mert segítségre volt szüksége. Nagyon szégyellte a bűnét. Őszintén megbánta. Ott előttem megvallotta Istennek, és elfogadta az ő kegyelmét és bocsánatát. Később úgy fogalmazott: mikor hozzám jött, egy belső, érzelmi börtönben volt. És amit talált, az nem elutasítás volt, hanem szeretet és elfogadás.

Pár hónappal később levelet kaptam tőle. *“A láncaim lehulltak, a cella ajtaja kitárult, és többmázsás teher gördült le rólam. Szabadnak és frissnek érzem magam. Amikor ott voltam veled, nem csináltam semmit. Az számított, amit te csináltál. Az, aki voltál. Te képviselted számomra Isten szeretetét, elfogadását és megbocsátását.”* Kértem, hogy továbbra is számoljon be nekem, hogy hogy áll ebben a dologban, és később azt mondta, hogy ez sose jelentett terhet neki. Biztonságban érezte magát, hiszen annak számolt be, akin keresztül a kegyelem eljutott hozzá. További segítséget kapott, jobban megismerte saját szükségleteit. Úgy mondta, hogy miután megtapasztalta, a kegyelem több lett számára, mint egy furcsa teológiai szó.

A törvény megmutatta a bűnét, mint egy tükör. Megalázta magát, bevallotta az igazságot magának, nekem és Istennek. És már jött is a kegyelem a szükség idején. Az, hogy alázatosan és őszintén a világosságra, Isten elé vitte a bűnét, lehetővé tette, hogy elfogadja az ő kegyelmét, ez pedig felszabadította.

Gondolj arra a területre vagy területekre, ahol büntudatot érzel, vagy félsz az elutasítástól... ahol rossznak érzed magad. Isten elé kell jönnünk alázatosan és őszintén azokban a dolgokban, amelyekben nem felelünk meg Isten törvényének. Nem kell rejtőzködni. Nem kell hazudozni. Nem kell vádolni magunkat.

“Nincs tehát most már semmiféle kárhoztató ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak, mivel az élet Lelkének törvénye megszabadított téged Krisztus Jézusban a bűn és a halál törvényétől. Amire ugyanis képtelen volt a törvény ... azt tette meg Isten, amikor a bűn miatt tulajdon Fiát küldte el ... hogy a törvény követelése teljesüljön bennünk, akik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint.” (Róma 8,1-4)

“Isten a gőgösöknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad. Alázzátok meg tehát magatokat Isten hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején. Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok.” (1Péter 5,5-7)

“Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk? Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ajándékozna nekünk vele együtt mindent? ... Ki választana el minket a Krisztus szeretetétől? ... Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet ... sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.” (Róma 8,31-39)